

Κοίταξε πρώτα τὸν καταμεσιανό τους, μὲ τὴ χω-
ρίστρα στὴ μέση, αὐτόνα ποῦ σκύθει καὶ κρυφομι-
λάει τοῦ ἀντικρινοῦ του. Γιὰ κάποιον στοίχημα τοῦ μι-
λάει. Τόχασε, λέει, ὁ πλαγινός του τὸ στοίχημα.
"Ἄμα τῆς εἰρήνης, λέει, τῆς Κυρίας ποῦ ματιὰ δὲν
τοὺς χάριζε στὸν περίπατο, τὴν ἐμπλεξε μέσα στὰ
δίχτυα του. Πέντε βίξιτες πήγε, λέει, καὶ τῆς ἔκαμε
ὡς τὴν ὥρα. Κ' ἡ στερνὴ του, λέει, ἡ βίξιτα εἶταν
παράδεισος μέσα σὲ κείνο τὸ «μπουντουάρ». Ἐχ-
τὲς, λέει, εἶχε ἄλλο κυνήγι· καὶ δὲν μπορούσε νὰ
πάη, καὶ τοῦ ἦρθε ἓνα γράμμα — ὄλο φωτιά καὶ
θυμός. Κ' εἶναι ἔτοιμος, λέει, καὶ νὰ τὸ δείξη τὸ
γράμμα τοῦ πλαγινοῦ του, ἂν δὲν τὸ πιστεύη.

Κι ἀκούγοντάς τα αὐτὰ ὁ τρίτος ὁ φίλος κου-
νάει γελαστός τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ τὸ περηφανεύε-
ται ποῦ ἡ τύχη τοῦ χάρισε τέτοιον ἥρωα φίλο. Ὡς
τόσο ὁ πλαγινός, τσιμουδιά. Γοργοσαλεύει τὸ πόδι,
χτυπάει τὰ δάχτυλα στὸ τραπέζι, νὰ σκάση πάει
ποῦ δὲν καταπάστηκε τέτοιον ἡρωϊσμό ἀπατός του,
μόνο πλερώνει τώρα καὶ τὶς δραχμὲς του.

Σηκώνεται ὡς τόσο ὁ καταμεσιανός ὁ Ἡρώας
καὶ σέρνοντας τὸ σπαθὶ ξεκινάει. Τὸν κράζει ἡ σάλ-
πιγγα τῆς Ἀφροδίτης στὸ «μπουντουάρ». "Ἄν εἶ-
χαμε πόλεμο, χώρες ἀλάκερες θὰ ρημάζανε. Τ! θὰ
χάση ἡ εἰρήνη, ἂν μέσα στὴν ἀγκαλιά της ρημάξη
ὁ ἥρώας μας ἓνα καὶ μοναχὸ σπιτικό!

Ἔβτανε καὶ μᾶς ὄρα μας νὰ ξανακουπομε στῆς
Κυρίας; τὰρχοντικό. Βλέπαμε ἀπάνω στὸ τραπέζι
τῆς τὴ μιὰ μεριά τοῦ παρμυθιοῦ καὶ δὲν τὴν κα-
λονοιάσαμε. Κ' εἴπαμε, δταν στολιστῆ, νὰ ξανα-
πάμε καὶ νὰ μελετήσουμε τὴν ἐπιγραφή. Δίχως νὰ
τὸ θέλουμε ὅμως, ἡ ἐπιγραφή ξηγήθηκε μὲς στὸ
Καρνεϊο! Τὸ γράμμα ποῦ τῆς ἔγραψε ὁ σπαθωμέ-
νος ὁ ἥρωας εἶταν ἀπλοῦστατο, «Μὴ θυμῶνης ποῦ
δὲν μπόρεσα νὰ σὲ καταστρέψω ἐχτές. Ἐρχομαι
σήμερα καὶ σ' ἀποτελειώνω. Μὲ μιὰ μου ἀτιμία,
σὲ μαυρίζω καὶ σένα, καὶ τὸν ἀντρα σου, καὶ τὸ κο-
ρίτσι σου, καὶ τὸ μπουντουάρ σου».

Ἄλλοῦ, ἄλλοῦ νὰ τραβήξουμε. Ἡ καρδιά ἐδῶ
σφίγγεται, ὁ νοῦς θολώνει καὶ ἀποτρελλάζεται. Ἄλ-
λοῦ νὰ σύρουμε, ἴσως καὶ βροῦμε τοὺς Ἄη Γιώργη-
δες, ποῦ θὰ μᾶς τὰ πνίξουν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν.
Λύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες
τῆς Κας Σοφίας Δασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, ἐν διαλεχτῷ χαρτί καὶ εἶναι
καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» ὁρ. 3,50.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάκτης: Ν. Α. ΙΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΛΟΚΡΑΤΗ, Ἄρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν
Κρήτη ὁρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερο ὁρ. 12 1/2.—Γιὰ
τὶς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τμήματες συντρομὲς (3 ὁρ.
τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής· ἂ
δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20.—Τὰ περασμένα φύλλα που-
λοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάστια, καὶ στὶς ἐπαρ-
χίαι στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ — ΤΙ ΘΑΝΑΙ; — ΔΥΡΑ ΚΑΙ ΜΑΓ-
ΚΟΥΡΑ — ΟΙ ΔΙΑΔΕΧΤΟΙ.

ΠΕΡΣΙ, στὶς 15 τοῦ Τριμήνη, ὁ Στρατός ψευτο-
παναστάτησε. Φέτο, στὶς 8 τοῦ Τριμήνη, ὁ Λαὸς πα-
ναστάτησε σ' ἀληθινά. Ἴσως ἡ περσινὴ Ψευτοπανά-
σταση, νᾶφερε τὴ φτεινή. Δὲν τὸ ἀρνούμαστε κι αὐτό.
Μπορεῖ νᾶναι κ' ἔτσι. Μπορεῖ τὸ περσινὸ κίνημα νὰ
ξυπνήσει, νὰ ξεμούδιασε, νὰ ζωντάνεψε κάπιο ἀγαθὸ
μουδιασμένο ποῦ φοφοκοιμότανε μέσα μας. Κ' ἔτσι
χτυπήσαμε, ὅσο μπορέσαμε, τὰ προσωπικὰ κόμματα,
κ' ἔτσι δείξαμε πὼς λαχταροῦμε νὰ πάψουμε πιά νᾶμα-
στε ραγιαδες τοῦ ἐνὸς καὶ τᾶλλονοῦ πολιτικοῦ κοτζά-
μπαση. Καλὴ ἀρχή. Μὰ νὰ μὴ σταματήσουμε στὴν
ἀρχή. Νὰ ἐκκολοθησομε ἀκούραστα κι ἀδιάκοπα νᾶ-
νεβαίνουμε. Γιατὶ ἂμ' ἀρχινήσεις νᾶνεβαίνεις μιὰν ἀνη-
φοριὰ καὶ σταματήσεις ἀπότομα, κατρακυλᾶς πιδ εὐ-
κολα καὶ κατατσακίζεσαι. Ἄγλαλὰ δὲ φοβοῦμαστε νὰ
τσακιστοῦμε, γιατί θὰ πέσομε στὰ μαλακά, στὸν πο-
λιτικὸ βοῦρκο ποῦ κυλιόμαστε χρόνια καὶ χρόνια, πρὶν
ἀρχινήσουμε νᾶνεβαίνουμε.

ΘΑΝΑΙ Συνταχτικὴ ἢ Ἀναθεωρητικὴ ἢ Ἐθνοσυνέ-
ληψη; Νά, τὸ ζήτημα τὸ σπουδαῖο σήμερα—σπουδαιότερο
ἀπὸ τὸ Κρητικὸ, καὶ ἀπὸ τὸ μπουκοτάζ καὶ ἀπὸ τὶς τούρ-
νικες φοβέρες ἀκόμα. Καὶ τὸ συζητᾶνε παντοῦ, στοὺς
καφενέδες μάλιστα μὲ πείσμα...τοῦ σου κόβεται τὸ αἷμα
σου! Ἀδιάφορο τὴν ἂν πολλοὶ Συνταγματολόγοι τῶν
καφενέδων ὄχι μόνο τὴ διαφορά μὰ καὶ τὴ σημασία τῆς
μῆς λέξης ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν ξέρουνε.

— Συνταχτικὴ ἢ Ἐθνοσυνέληψη, ἔλεγε ἓνας ἀγαθὸς πολι-
τικὸς καὶ θιασώτης τῆς Συνταχτικῆς, σημαίνει νᾶν τοὺς κό-
ψουμε ὅλους πέρα πέρα.

— Κι ἀναθεωρητικὴ; τὸν εἰσήκουσε κάποιος.

— Αἶ, μὰ ἀναθεωρητικὴ εἶναι σὺν κόψουμε τοὺς μι-
σοὺς!

Πάρ' τονε καὶ στὸ γάμο σου!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ποιητής κ. Φ. Πανός χειροτόνησε ἄγρια μὲ τὴ μαγκούρα του καταμεσίς τοῦ δρόμου κάποιον ποῦ τὸν πήρε (ποῦ ὅμως μπορεῖ καὶ νάτανε) γιὰ Βούργαρο κατάσκοπο. Τὸ ἀντιγράμμα του αὐτοῦ θάν τοῦ λογαριαστέι βέβαια μεθαύριο στοὺς καινούριους στρατιωτικούς προβιβασμούς, ποῦ μποροῦμε νάν τονέ δοῦμε καὶ ταγματάρχη, ἂν τύχει νάναι τότε ἀκόμα Ὑπουργός ὁ κ. Ζορμπάς.

Ὡστόσο ἐμεῖς σήμερι τοῦ σφίγγουμε τὸ χέρι καὶ τονέ συζητοῦμαστε ποῦ σὺ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει μὲ τὴ λάφα του τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τίς τρακώσες τὸ μήνα ποῦ τοῖδωσε ἡ δόλιμ Πατρις, τὰ δικαιολογεῖ μὲ τὴ μαγκούρα του. ποῦ ὁ «Χρόνος» δὰ τὴ βιάφτισε κ' «ἐθγνική».

*

ΝΕΟΙ ἄντρες—ναί, μπαίνουν ἀρκετοὶ νέοι ἄντρες στήν Ἐθνοσυνέλευση, ἄντρες μὲ χαραχτήρα καὶ μὲ μόρφωση κα μὲ νέες ιδέες καὶ μὲ ὄρεξη νὰ δουλέψουν εὐλικρινά καὶ τίμια καὶ ριζοσπαστικά γιὰ τὴν ξαναγέννηση τοῦ τόπου. Ὁ Παπαναστασίου, ὁ Θρ. Πετμεζᾶς (κοίμα ἀλήθεια ποῦ δὲν πέτυχε κι ὁ Παναγ. Ἀραβαντινός), μὰ συντροφιά διαλεχτὴ ποῦ μπαίνει μέσα στή Βουλὴ μὲ πρόγραμμα ὁρισμένο, ὁ Κώστας ὁ Μάνος (καὶ σώνει τὸνομά μου μοναχά), ὁ Μιχαλακόπουλος κι ὁ Φλαμῆς τῆς Πάτρας, ὁ πρώτος ἐπιστήμονας μὲς τὸν κόμμα (ἀπὸ τὴν καλὴ σημασία) δεινός, κι ὁ δεύτερος μὲ καρδιά μεγάλη ἴσαμε τὸ κορμὶ του καὶ μὲ λεβεντιά πρωτόκρουση, ὁ Στέφανος ὁ Γρανίτσας ὁ Ρουμλιώτης, στήν ψυχὴ, στήν πέννα, δημοσιογράφος, ὁ... Μὰ ποῦ νάν τοὺς θυμηθεῖ κανεὶς ὄλους; Ἀπόδειξη πὸς δὲν εἶναι ἓνας καὶ δυὸ οἱ διαλεχτοὶ ποῦ μπαίνουνε στήν Ἐθνοσυνέλευση, μὰ ντουζίνα καὶ ντουζίνες, κι αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη παρηγοριά, ποῦ φέρνει καὶ τὴ μεγάλη ἐλπίδα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΕΥΑ—ΜΑΡΙΑ—ΕΛΕΝΗ—ΣΑΛΩΜΗ—ΖΕΝΗ ΓΕΛΙΑ κτλ.—ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

«Ἡ Τετραλογία τῆς Γυναίκος: «Εὔα—Μαρία, Ἐλένη—Σαλωμῆ. Κοινωνικὸν ἔργον εἰς πράξεις τρεῖς». Συγγραφέας ὁ κ. Μιλτιάδης Ἰωσήφ. Θέατρο τῆς Νέας Σκηνῆς.

Ὁ Ἀντρέας Ράλμος, ἄμορφος νέος τῆς ἐποχῆς, κατορθώνει ν' ἀπατήσῃ δυὸ κορίτσια, φιλενάδες συναμεταξύ τους, τὴν Ἄννα καὶ τὴ Ρίτα. Ὑστερα ἀπὸ μιά φεβέρα τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Ἄννας, τὴν παντρεύεται. Μὰ μέσα σ' ἓνα χρόνον ὁ Ἀντρέας τραδηγμένως ἀπὸ ἔρωτα δυνατὸ γιὰ τὸ κορμὶ τῆς Ρίτας, ἀφίνει γυναίκα καὶ παιδί καὶ φεύγει μαζὶ τῆς. Ἡ Ρίτα τότες γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πρωτητερνὴ ἐγκατάλειψή τῆς ἀπὸ τὸν Ἀντρέα, ἂν καὶ μένει πάντα σιμά του, δὲν τοῦ παραδίνεται. Αὐτὸς ρεύει ἀπὸ τὸν καημὸ του καὶ ξεχνιέται ρουφώντας μορφίνην, καὶ τὴ στιγμή ποῦ ἡ Ρίτα τοῦ δίνει ἐλπίδες καὶ μιά ὀρισμένη ὥρα γιὰ νὰ τὴν περιμένῃ στήν

κάμαρά του, ἔρχεται ἡ γυναίκα του Ἄννα καὶ τὴν μπόδιζει: ἄθελα μὲ τὴν κουδέντα τῆς. Ὁ Ἀντρέας νεμίζοντας πὸς καὶ πάλε ἡ Ρίτα τονέ γελᾷ, σκοτώνεται μοναχός του.

Οἱ χαραχτήρες ποῦ ζουγραφίζε: ὁ συγγραφέας στὸ ἔργο του ἀδύνατος νὰ ὑπάρξουνε στὴ ζωή. Ἀπὸ τόσο ταπεινὰ ἐπιχτα καὶ δίχως σπουδαίους ψυχολογικούς λόγους—ποῦ δὲ μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Ἰωσήφ—δὲν τραβιούνται σὲ τέτοια φερσίματα οἱ ἄθρῳποι τῆς σύχρονης κοινωνίας μας. Ὅσο γιὰ τοὺς γυναίκειους χαραχτήρες ποῦ ἔβαλε στὴ σκηνὴ ὁ συγγραφέας, συβολίζοντας λέει τοὺς τέσσερεις τύπους τῆς γυναίκας, στήν Ἄννα τὴν Εὔα—Μαρία καὶ στὴ Ρίτα τὴν Ἐλένη—Σαλωμῆ, δὲν εἶδειξε τίποτα τὸ καινούριο, ποῦ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ συχωρέσομε τίς δραματικές του ἀσυνέπειες. Στὴ σκηνικὴ τέχνην του ἀκαλοθεῖ τὰ παλιὰ καλούπια τῆς φραντζέζικης σκηνῆς, δίχως νὰ μπροῖνῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χιλιοπατημένο δρόμο. Κάμποσα πρόσωπα ἔχει σκαρώσῃ ἀπὸ σκηνικὴ ἀνάγκη, καθὼς τὸ Βάλδα, καθηγητὴ τῆς Ψυχιατρικῆς, γιὰ νὰ τοῦ ψυχολογήσῃ τὴν Ἄννα, τὸν Πέτρο Φέσφ τὸν αἰώνιο τύπο τοῦ κουτοῦ σύζυγου, καὶ τὴν κυρία Δορίνη τὴ μητέρα τῆς Ἄννας ποῦ μόνο καὶ μόνο τὴ χρειάζεται γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ δράμα. Ὁ Παῦλος Δορίνης, ὁ ἀδερφός τῆς Ἄννας, ποῦ παρουσιάζεται: σάν ἠθικολόγος, δὲν ἔχει χαραχτήρα ζουγραφισμένο καὶ ἐπιθέλει νὰ μᾶς δείξῃ γιὰ λόγου του ὁ συγγραφέας δὲν καταφέρνει νὰ τὸ πῇ.

Ἡ γλώσσα τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ἰωσήφ εἶναι φραντζέζικη μεταφρασμένη μὲ ἔλα τὰ ἰδιωματικά στὴ δική μας τὴν καθαρεύουσα, ἢ καλῆτερα εἶναι ἴδια ἢ καθαρεύουσα—καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ τέτλια νάναι ἡ γλώσσα τοῦ κ. Ἰωσήφ.

*

«Ἡ Ζένη μὲ τὸ γέλιο τῆς. Σύγχρονον κοινωνικὸν δράμα εἰς πράξιν» τῆς κυρίας Εὐγενίους Ζωγράφου. Θέατρο τῆς Νέας Σκηνῆς.

Τὸ ἔργο τῆς κ. Ζωγράφου εἶναι ἀπὸ τὴ συνομιταξία τῶ «λεπτῶν», γιὰ τοῦτο ἀδύναμο καὶ ξερὸ ἀπὸ τὴν πρώτη λέξη ὡς τὸ τέλος. Οἱ τύποι ἄψυχοι καὶ ἀχαραχτήριστοι: μὲ φιλοσοφικὲς σκέψεις ποῦ δὲν ταιριάζουνε. Ἀόγια κοινὰ καὶ κουδέντες ἀερῳδικες μόνο γιὰ νὰ ξεπιάσουν ὅσους δὲ νοιώθουν ν' ἀνεβοῦν παραπάνου. Ὅλα φαίνονται ποιητικά καὶ δὲν εἶναι, φαίνονται καλοβαλμένα καὶ δὲν εἶναι. Ὁ ψεύτικος διάλογος κ' ἡ ἀκαλαίστητη γλώσσα παρουσιάζουνε τὴν ὑποτοσύνη γιὰ πράματα καὶ θάματα. Καὶ τὸ δράμα; Ἡ Ζένη, κορίτσι δεκαεννιά χρονῶ, ποῦ ἔχει τὸ συνῆθειο νὰ γελᾷ ὅλη ὥρα, πνίγει τὸν ἔρωτά τῆς μ' ἓνα γέλιο ποῦ κλείνει δλά-